

Teatrul, față în față cu publicul

La Teatrul Dramatic din Galați

Participanți : ION IORDACHE, vicepreședinte al Comitetului județean de cultură și educație socialistă ; ION GABOR, inspector la Comitetul județean de cultură și educație socialistă ; MIHAI MIHAIL, actor, directorul Teatrului Dramatic ; MITICĂ IANCU, actor, secretarul organizației de partid, președintele Comitetului oamenilor muncii ; RADU GHEORGHE JIPA, actor, președintele Comitetului sindical ; AURELIA CAZACU, secretar literar ; ADRIAN LUPU, regizor ; IOANA CITTA-BACIU, MARGA GEORGESCU, DIMITRIE BITANG, GHEORGHE V. GHEORGHE, actori ; LICĂ RUGINĂ, CONSTANTIN VREMULEȚ, redactorul la ziarul județean „Vremea nouă” ; DAN FLĂEȘU, dramaturg.

Din partea redacției : PAUL TUTUNGIU.

PAUL TUTUNGIU : Dacă nu mă înșel, în anul 1980 se vor împlini douăzeci și cinci de ani de existență a instituției teatrale din Galați. Organizând această masă rotundă, revista noastră urmărește un dublu scop : pe de o parte, să aducă în fondul comun al mișcării teatrale experiența pe care, desigur, ați acumulat-o ; pe de alta, să ofere prilej dezbaterii problemelor care vă preocupă azi, în legătură cu evoluția colectivului dumneavoastră, în spiritul principiilor afirmate de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român.

Vă propun să pornim de la o idee fundamentală a documentelor Congresului — aceea a calității muncii.

MIHAI MIHAIL : Pe tot parcursul existenței sale, teatrul nostru a căutat să promoveze o dramaturgie originală valoroasă ; dacă facem o incursiune în stagiunile trecute, vom observa că repertoriile sint constituite, în majoritate, din piese aparținând dramaturgiei noastre

contemporane. Faptul a fost subliniat și de presa de specialitate și de cea de partid. Munca noastră a fost încununată cu un succes deosebit în cea de-a doua ediție a Festivalului „Cintarea României” : cu piesa lui D. R. Popescu *Rugăciune pentru un disc-jockey*, am obținut locul doi pe țară și ne-am impus nouă înșine un anumit nivel în ceea ce privește arta spectacolului. În repertoriile de perspectivă, atenția ne va fi îndreptată în continuare spre dramaturgia contemporană, și, desigur, spre dramaturgia locală — Teodor Parapiru, Dan Flăeșu, Benone Pușcă și alții. Trupa noastră beneficiază de actori foarte feluriți și, în momentul de față, dispune de posibilități reale pentru a aborda orice partitură dramatică. Aici mă refer la spectacolul brechtian pus în scenă de Adrian Lupu, *Domnul Puntila și sluga sa Matti*, care a fost, pentru stagiunea respectivă, un eveniment artistic. Acest lucru a fost semnalat de tovarășii care au participat la Colocviul despre arta comediei (ediția a doua) și de

toată presa de specialitate. Am efectuat, pe parcursul acestor ani, schimburi culturale cu teatre din Republica Populară Bulgaria, Republica Populară Ungaria, Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și am avut posibilitatea să ne confruntăm cu mișcarea teatrală din aceste țări, să constatăm că ne găsim la un nivel artistic deosebit. Spectacolele cu care noi am fost în aceste țări s-au bucurat de succese, au adus laude mișcării noastre teatrale românești.

LICĂ RUGINĂ : N-aș vrea să-l contrariez pe tovarășul director Mihail, dar cred că ar trebui să ne mai vorbească despre o problemă : relațiile teatrului cu publicul ; ne-ar interesa punctul dumnealui de vedere, ca actor și ca director.

MIHAI MIHAIL : Este o situație destul de dificilă, cu care nu numai noi avem de luptat. Se spune că fiecare trupă își are publicul pe care-l merită. În ceea ce ne privește, nu aș fi de acord cu această teză. Populația orașului provine cam din toate părțile țării ; nu putem vorbi încă despre un public omogen. Dar noi am depus eforturi deosebite, în primul rând pentru stringerea legăturilor cu acest public eterogen. Am făcut mult mai multe deplasări în mijlocul muncitorilor, al țărănilor, funcționarilor, elevilor, studenților. Aceste deplasări cu spectacole au fost însoțite de dezbateri pe diferite teme ; rezultatele s-au făcut simțite, anul acesta, într-o mai mare sete de teatru din partea publicului. Publicul din Galați este foarte iubitor și foarte dornic de comedii. Poate că și aceasta a stat la baza ideii de a se organiza, periodic, în orașul nostru, un Festival de comedie. Sigur că și alte spectacole sînt primite cu interes, dar nu au răsunetul unei reprezentări de comedie. Nu zic că am fi avut spectacole de prestigiu, care, din cauza publicului, să fi fost scoase de pe afiș ; nu, pentru că și la spectacole care nu țin de sfera comediei — cum este *Rugăciune pentru un disc-jockey* — publicul vine și participă cu foarte mult interes. E drept că frecvența publicului, nu numai la noi, ci cam în toate orașele, este legată de timpul liber de care acesta dispune. Ar trebui să acționeze și alți factori, care se ocupă de munca aceasta complicată, de formare și de educare, pentru a-i da omului minunat al zilelor noastre posibilitatea să vină la teatru.

MARGA GEORGESCU : Multe dintre spectacolele noastre au fost urmate de discuții cu publicul. Cu această ocazie, oamenii și-au exprimat dorința de a vedea piese inspirate din viața de astăzi, în special din viața tinerilor. Deunăzi, unul dintre elevi spunea că ar vrea grozav

să vadă o piesă pentru tineret. Sigur că noi trebuie să fim mai sensibili față de acest deziderat al publicului gălățean.

GHEORGHE V. GHEORGHE : Vreau să mă refer la personalitatea pe care teatrul din Galați și-a format-o și a realizat-o de-a lungul unor ani de muncă. Această personalitate, zic eu, nu se poate forma decît pe baza unor anume opțiuni regizorale și repertoriale. De citiva ani încoace, s-a întîmplat un reviriment în teatru, și din punct de vedere repertorial, și din punct de vedere regizoral. Vreau să amintesc nu numai Festivalul de comedie, ci și turneele în străinătate, cronicile publicate atît în presa locală cît și în presa centrală, și care au evidențiat elogiios activitatea teatrului.

PAUL TUTUNGIU : Tovarășe Gheorghe, n-ați dori să ne spuneți (pentru că sînteți de 25 de ani actor, dintre care, 18 ani, chiar la acest teatru) dacă publicul gălățean are vreo influență asupra teatrului, sau dacă socotiți că teatrul manifestă vreo influență asupra publicului — dat fiind faptul că Galațiul este un centru industrial de prima mărime ?

GHEORGHE V. GHEORGHE : Da, aceste influențe reciproce există, în și prin repertoriul teatrului. În ultima vreme, am utilizat în acest sens și spectacolele urmate de discuții — cu elevi, cu muncitori din combinat, cu studenți. Aici s-au făcut auzite fel de fel de opinii. Noi am căutat să avem în repertoriu și piese legate de specificul vieții acestor categorii de spectatori.

PAUL TUTUNGIU : Văd că intervine cam des termenul de repertoriu și am impresia că a devenit iminentă luarea de cuvînt a secretarului literar, nu ?

AURELIA CAZACU : Consider și eu că repertoriul exprimă modul de a gîndi și acționa al animatorilor teatrului, în scopul atragerii publicului, al educării acestuia. Dar, pentru aceasta, repertoriul teatral trebuie să exercite o mare putere de seducție. Publicul nostru este cel specific orașelor care parcurg etapa industrializării : tineretul. Format sau neformat, el constituie publicul teatrului. Ce am făcut noi, practic, ce direcții repertoriale am urmărit, în acest sens ? Am să exemplific : *A doua față a medaliei* de I. D. Sirbu, *Cazul profesorului Enăchescu* de Eugenia Busuiocanu, *O șansă pentru fiecare* de Radu F. Alexandru, *Acum și în cele din urmă* de Theodor Mănescu, *Ancheta din zori* de Benone Pușcău sînt doar cîteva dintre premierele pe țară, din ultimele stagiuni, cu piese

românești care, problematică, interesează publicul nostru gălățean, actual și virtual.

LICĂ RUGINĂ : Vreau s-o întreb pe Aurelia Cazacu dacă lista aceasta, probabil exactă, cuprinde și spectacole eșuate.

AURELIA CAZACU : Din ce punct de vedere, artistic sau... la public ?

LICĂ RUGINĂ : La public.

AURELIA CAZACU : Să știți că noi ne confruntăm cu mari probleme în ce privește publicul, și nu înseamnă că dacă o comedie ca aceea a lui Dan Plăeșu s-a jucat de peste 50 de ori, gata, s-a rezolvat problema publicului. De fapt, problema educării publicului se pune din nou cu fiecare spectacol, începând cu atragerea la teatru. Chiar și la unele dintre cele mai importante spectacole am avut surpriza neparticipării publicului ; nu este vorba de o eșuare din punct de vedere artistic, ci de o neaderență, de o inerție a publicului... Și, poate, și a noastră, în ce-l privește. Printre mijloacele de atragere a publicului (mă refer în special la cele care au fost viu susținute de organizația de bază din teatru, în ultimul timp) se numără și legătura directă cu acei oameni din producție care, prin funcția lor culturală, pe linie de partid sau de sindicat, trebuie să participe la educarea publicului. La ora aceasta, avem în repertoriul permanent 13 spectacole, alcătuit de o gamă variată. De pildă, la capitolul comedie — de la farsa ușoară, agreeată de public, la comedia politică, cum este *Domnul Puntila și sluga sa Matti*, sau la tragicomedii, cum este *Groapa*, sau, mai recent, *Fanteziile lui Fariatiev*. Cred că este dăunătoare teatrului ideea că „punem în scenă o comedioară ușoară și nu avem probleme cu casa, pentru că publicul va veni...” Dar, după părerea mea, acel public nu este, de fapt, cîștigat pentru teatru, fiindcă el numai așa ceva va dori să vadă. De ce să ne mai mirăm că umplem Sala sporturilor cînd se dau acele spectacole numite și „șușe”, cu stimați actori veniți din Capitală, care improvizează scenete ușoare, de gust îndoielnic ? Publicul cu gustul în formare va crede că ceea ce vede este teatru ; apoi, va fi mai greu să-i aduci pe acești oameni la *Domnul Puntila și sluga sa Matti* ori la *Frank al V-lea*, care, se știe, este o comedie plină de semnificații... Aș zice că nici nu avem public pentru anumite spectacole.

GHEORGHE V. GHEORGHE : Cred că întrebarea tovarășului Rugină, privitoare la eșecuri, s-a referit și la orientarea noastră viitoare ; pentru că am avut piese care au eșuat. Iar aceste piese care au

eșuat au determinat și un fel de divorț cu publicul.

RADU JIPA : Așa s-a întâmplat. A fost o perioadă cînd noi am îndepărtat publicul de teatru, prin felul în care am abordat repertoriul, și mai ales prin calitatea îndoielnică a unor spectacole. De cîțiva ani, însă, teatrul nostru se află într-o condiție calitativ superioară, în raport cu publicul.

PAUL TUTUNGIU : Aș vrea să vă rog să numiți acele spectacole care au însemnat eșecuri, pentru ca să n-o mai pătească și alții...

ADRIAN LUPU : Problema publicului pe mine mă cam îngîndurează, mă neliniștește — mă feresc să zic de la început că mă întristează. Este adevărat tot ce s-a spus aici, teatrul din Galați (se află de cîteva stagioni, incontestabil (lucru recunoscut și de critica de specialitate), pe un drum ascendent. Îmi pare rău că Aurelia Cazacu a omis să remarce, ca un merit care revine în foarte mare măsură și secretariatului literar, readucerea — pe scena din Galați — a unor texte de mult ne jucate ; *Avram Iancu* a lui Lucian Blaga nu se mai jucase pe nici o scenă, de 40 de ani și mai bine ; ne tot străduim, de aproape un an de zile, să relansăm un text scurt, *Maica cea tinăra* de Emil Isac, jucat în 1912... Dar, de unde neliniștea mea ? Mă neliniștește și mă nedumerește faptul că, de la începutul stagiunii și al anului școlar, montarea *Avram Iancu* nu reușește să întrunească mai mult de trei sau patru reprezentații. În aceeași măsură mă neliniștește reacția publicului tinăr — față de care zicem că avem o deosebită răspundere — la *O șansă pentru fiecare* de Radu F. Alexandru, hohotele de ris cu care întîmpină momentele cele mai dramatice ale acestui spectacol foarte bun, care măcar ar trebui să-l intereseze...

PAUL TUTUNGIU : Dumneavoastră știți ce provoacă risul... Am impresia că risul este stîrnit de ceva caraghios, nu ? Înseamnă că e ceva în neregulă în spectacol.

ADRIAN LUPU : La București, spectacolul se desfășoară în condițiile convenite. Să nu ne neliniștească reacția publicului gălățean la un asemenea spectacol ? Este foarte ușor să spunem : probabil că Nicolae Scarlat a pus în așa fel spectacolul încît să stîrnească risul publicului.

PAUL TUTUNGIU : Vă rog să fiți mai explicit, adică să determinați, ca specialist ce sînteți, ce anume provoacă risul în masa de spectatori gălățeni.

DAN PLĂEȘU : Să clarificăm lucrurile : dacă risul ține de calitatea spectatorului sau de calitatea spectacolului.

ADRIAN LUPU : De calitatea spectatorilor.

PAUL TUTUNGIU : Să nu uităm că risul este o manifestare superioară a spiritului.

ADRIAN LUPU : Spectacolul despre care vorbim este o dramă. Nu este nici în intenția interpreților, nici în intenția regizorului, de a face publicul să ridă. Asta înseamnă că publicul pe care îl aducem nu este de ajuns de pregătit. Și v-aș propune să încercăm să-l inițiem.

CONSTANTIN VREMULEȚ : Eu am văzut spectacolul discutat aici. E adevărat, piesa, prin conținutul ei, este o dramă, ea tratează despre fapte aparținând istoriei. Probabil că spectatorii care s-au manifestat prin ris au văzut, în anumite pasaje, îngroșări, mișcări nefirești, care contraziceau conținutul, ceea ce spuneau actorii... La un moment dat, s-a creat această neconcordanță între textul rostit și jocul din scenă. Eu nu pun la îndoială publicul gălățean. Cred că însăși concepția regizorală a fost greșită. Era necesar un studiu mai aprofundat al piesei... S-a ris, când apăreau acei deținuți cu lanțuri la picioare... Probabil că figurile lor nu erau cele adecvate, machiajul, de asemenea, mișcările lor, improprii. Cineva apare cam schilav... Ei bine, în mintea acestui tineret, eroii nu apar niciodată așa ; pentru ei, eroii au o anumită prestanță, au o forță interioară, pe care trebuie s-o emane, nu ? Or, pe scenă, acești eroi apăreau deteriorați fizic, cam cădeau prin toate colțurile...

RADU JIPA : Eu nu apăream schilav, și totuși publicul rîdea. La simpla mea apariție în scenă, legat cu lanțuri de picioare și de mâini, publicul rîdea. N-am înțeles și nu voi putea înțelege acest fenomen.

ADRIAN LUPU : Mie mi se pare foarte importantă intervenția lui Radu Jipa, întrucît este unul dintre cei direct implicați în spectacol. Ca unul dintre actorii aflați în situația de a trebui să treacă peste acest tăvălug de ris, cu care drama ce se consumă pe scenă este întîmpinată de publicul tînăr.

PAUL TUTUNGIU : Mie mi se pare că, dacă o trupă de teatru nu reușește să stîrnească în spectator sentimentele pe care vrea să le stîrnească, vina nu este, neapărat, a spectatorilor. Dacă o trupă vine cu o tragedie în fața unor oameni

care nu au văzut niciodată teatru în viața lor, și se rîde cu hohote în sală, nu este neapărat vina spectatorilor.

GHEORGHE V. GHEORGHE : Am avut spectacole axate pe aceeași temă eroică — cum au fost *Taina* de Horia Stancu, *Acum și în cele din urmă* de Th. Mănescu, *Pisica sălbatică* de Ștefan Berciu — la care publicul nu rîdea, deși erau momente tot de acest gen, tensiune, dar probabil că scenele erau mai atent concepute ca regie și că, actoricește, erau credibile. În momentul cînd îl bătea pe Marcel Hîrjoghe, în *Pisica sălbatică*, îmi amintesc că îngheța sala. Am văzut de trei ori spectacolul cu *O șansă pentru fiecare* ; și pe mine m-a pufnit rîsul la scena de nebunie a unei colege, scenă care nu e credibilă, și sala rîdea.

DAN PLĂEȘU : Asta ar trebui să ne pună pe gînduri foarte serios. Nu este vina spectatorului, în nici un caz. Cauza trebuie căutată în spectacol. Ea este în spectacol. Dacă cei de pe scenă nu sînt crezuți, în ce spun și în ce fac ei acolo, publicul sancționează prin ris calitatea spectacolului.

ADRIAN LUPU : Asta am și vrut, de fapt, să spun : atitudinea publicului să ne pună pe gînduri. După părerea mea, o piesă de prestigiu, pe care o incluzi în repertoriu tocmai pentru că este de prestigiu, trebuie neapărat să fie și de succes. Nu este posibil ca o piesă de prestigiu să cadă. Nu este posibil ca *Scrisoarea pierdută*, care e o capodoperă a dramaturgiei noastre, să nu aibă azeziunea publicului. Spectatorii gălățeni trebuie să vină și la aceste spectacole, despre care noi pretindem că sînt de prestigiu ; și nu numai noi, ci și presa centrală.

MARGA GEORGESCU : Există un divorț între opinia presei și azeziunea publicului. Tot timpul ne gîndim de ce la aceste spectacole, pentru care sîntem lăudați de criticii de teatru că le-am introdus în repertoriu, publicul nu vine și riscăm să jucăm cu 30 de oameni în sală. De unde pornește vina ? Ce trebuie făcut ? Dacă tu n-ai reușit, ca actor, să creezi un moment tragic, du-te acasă, dă-te cu capul de pereți și găsește ceva viabil, vorbește cu regizorul, ca toată conjunctura unei drame să nu mai fie comică, nu e posibil să fie comică...

AURELIA CAZACU : Cred că noi dăm în mod nejustificat vina pe public ; de fapt, reacția lui este urmarea unor greșeli care s-au făcut față de el. De pildă : cu ani în urmă, cînd serviciul adminis-

trativ mergea să organizeze un spectacol, folosea un singur argument : „veniți la piesa aceasta, că se ride“. Publicul era deci pregătit într-un anumit fel : să ridă. Publicul nu este pregătit pentru teatru nici la școală — dramaturgia, ca literatură, este complet scoasă din manuale, iar despre arta spectacolului, nici pome-neală. Obiceiul organizatorilor de spectacole, de a spune : „veniți, că vă distrați“, este foarte dăunător.

DIMITRIE BITANG : S-a pomenit aici despre necesitatea trecerii de la cantitate la calitate. E un deziderat politic. La noi s-a luptat pentru calitate. Succesele și realizările noastre au fost consemnate, culminând cu premiul doi pe țară la Festivalul național „Cîntarea României“. Cred că saltul calitativ nu se poate face decît cu marele repertoriu. Noi trebuie să atacăm în continuare un mare repertoriu, în sensul bun al cuvîntului. S-a spus, în legătură cu drama *O șansă pentru fiecare*, că publicul ride. Dar eu aș pune întrebarea invers : ce facem cînd nu se ride, la comedie ? E oare această realitate tristă mai greu de sesizat ? Actorii spun replica de comedie, lumea nu ride, și totul trece neobservat. Sigur că nu trebuie să dăm vina pe spectatori. Eu aș zice — și să nu-mi fie luat în nume de rău — că spectatorul din Galați este un spectator aparte ; el vine din cine știe ce colț al țării, nu are o educație teatrală și, în plus, este derutat de fel de fel de spectacole cu amuzamente. Să știți că foarte multă lume din Galați nu-l cunoaște pe marele nostru actor Amza Pelea decît în postura de Nea Mărin, prezent la spectacolele Clubului de fotbal din Galați.

DAN PLĂEȘU : Publicul nostru este — așa cum s-a spus — un public venit din multe locuri din țară, în majoritate, de la sate. Cred că există încă în Galați persoane mature care n-au călcat în acest teatru ; și n-au călcat nu din vina lor, nu trebuie să le facem lor o culpă. Poate că în satul din care vin nu au avut posibilitatea să cunoască direct o formație de teatru profesionistă. Poate se simt intimidată să pășească pragul unui teatru. Trebuie să le insuflăm curajul de a veni la teatru și de a intra. Asta e una dintre condiții : să intre pe ușa teatrului. Apoi, vedem cum îi educăm, care trebuie să fie dozajul în spectacole, în așa fel încît nici să nu-i speriem cu niște lucruri de foarte complicată și filozofică ținută, nici să nu coborim la comedioare prea modeste ; deci, să nu optăm nici pentru ultimul dintre spectatori, dar nici pentru o elită.

ION IORDACHE : Teatrul nostru împlinește 25 de ani de existență : el nu

se compară nici cu teatrul ieșean, care are peste o sută de ani, nici cu cel clujean, nici cu cele din Capitală. Educația teatrală nu s-a făcut, pînă acum 25 de ani, în Galați, decît sporadic, prin prezența în urbe a unor trupe venite întâmplător în turneu. Or, și aceasta este o știință care se învață în timp, se învață sistematic, mai ales sistematic. Pe de altă parte, sint convins că există oameni care se blochează în momentul în care nu văd posibilitatea să recepționeze mesajul unui text. Cred că în categoria de spectatori de care amintea Adrian Lupu, există asemenea oameni. Și, dacă există, cred că vina este a mai multor factori : a acelora care, în școală, se ocupă prea puțin de educația pentru teatru a elevilor, de pregătirea lor pentru a deveni buni spectatori, precum și a unor colective care au responsabilitatea activității culturale, dar tratează problema din punct de vedere strict administrativ.

ION GABOR : Am senzația că discuția a deviat puțin : problema care se pune este aceea a personalității teatrului gălățean, personalitate care există și care trebuie judecată în contextul vieții spirituale a acestui important centru industrial. Mă refer la faptul că teatrul gălățean găzduiește niște manifestări de prestigiu național, că întreține relații cu viața teatrală din țară și acționează pe linia unor schimburi culturale cu străinătatea. Această masă rotundă coincide cu desfășurarea unei acțiuni de largă respirație, care se cheamă „Danubius-Galați '79“, aflată la a noua ediție. Să nu uităm că la cele nouă ediții teatrul gălățean a fost prezent, de fiecare dată, cu decade ale dramaturgiei românești, cu săptămîni ale creației muzicale (Teatrul Muzical), cu întîlniri în unități economice, la sediul teatrului, cu recitaluri și așa mai departe. Deci, teatrul are o personalitate bine definită în conștiința locuitorilor acestei așezări.

MIHAI MIHAIL : În legătură cu educarea publicului, aș vrea să readuc în discuție reprezentațiile așa-zise ocazionale, care pătrund în oraș. Mi-am pus, de fiecare dată, următoarea întrebare : de ce comisia care aprobă ca spectacolele noastre să fie jucate în fața publicului, și care este formată din oameni destul de competenți, comisia ideologică, cum îi zicem noi, nu vizionează și aceste reprezentații ocazionale ? Cele pe care le organizează Clubul de fotbal la Sala sporturilor sînt, din punct de vedere al conținutului, niște spectacole oarecare, deși la ele participă capete de afiș din București. Publicul își manifestă dezapropa-

rea față de asemenea divertismente. Pe de altă parte, aş vrea să remarc faptul că actorii noştri sînt lipsiţi de popularizarea prin televiziune. Cred că Televiziunea ar trebui să fie mult mai prezentă printre noi, să prezinte şi spectacole ale noastre. Se ştie că publicul mai vine la teatru şi pentru actorul X, Y, Z. Avem şi noi vedete, dar nu putem pătrunde în casa fiecărui cetăţean prin intermediul televizorului. Un alt exemplu concludent este filmul care se face la Galaţi, pe scenariul lui Fl. N. Năstase, după piesa *Se ridică ceaţa*. Acţiunea se petrece la Galaţi, se filmează aici, dar, în întreaga garnitură interpretativă, nu este nici un actor localnic. În documentele de partid şi în toată viaţa noastră se pune problema economiilor, şi este firesc să se pună, pentru că este o problemă mondială. Oare, această problemă a economiilor nu şi-o pun şi tovarăşii din cinematografie? Cred că un actor din Galaţi poate da acelaşi randament ca şi unul adus de la Baia Mare sau din Bucureşti pentru un rol episodic. Eu nu contest concepţia regizorală a lui Vaeni asupra unor partituri importante ale scenariului, dar, pe lângă aceste partituri importante, deţinute de oameni cu experienţă, puteau să fie şi un actor, sau doi, sau trei din trupa noastră; cred că aveam de cîştigat şi noi, gălăţenii, şi cinematografia. Este pentru mine o mare durere că regizorul nici măcar nu a avut curiozitatea să afle dacă în oraşul Galaţi există un teatru. Domnia-sa a aflat unde este acest teatru doar printr-un concurs de împrejurări: că se găsea vis-à-vis de locul de filmare.

IOANA CITTA-BACIU: Mie îmi place mai mult să vorbesc pe scenă, aşa că dau doar un mic exemplu — o discuţie pe care am avut-o întîmplător, cu o spectacolare obişnuită, tînără, care nu face parte din curcile intelectuale; întrebînd-o ce spectacole i-au plăcut, spre surpriza mea, mi-a citat două titluri: *Frank al V-lea* şi *O şansă pentru fiecare*.

MITICĂ IANCU: Colectivul nostru se străduieşte să obţină rezultate din ce în ce mai bune în legătură cu publicul, pentru că asta ne interesează în primul rînd. Aşa cum s-a arătat aici, neajunsurile sînt şi ale publicului, şi ale noastre. Eu recunosc toate aceste neajunsuri; noi ne formăm prin spectatori, iar spectatorii, prin noi; sîntem împreună în formare, căutăm soluţii împreună. Ceea ce mă îndurerează e faptul că din public lipsesc, de multe ori, tocmai factorii responsabili. Noi ne bazăm pe muncitorii de la oraş, pe fărani cooperatori de la sate; dar, la sate, nu-l vezi în sala de spectacole pe

primar, iar la oraşe nu vezi activul de partid, nu-i vezi pe ingineri, pe medici..

DAN PLĂEŞU: Punctul pe i ar fi că lipsesc animatorii. În multe instituţii din Galaţi lipsesc cei care ar trebui să cunoască primii activitatea teatrului din oraşul lor; ar fi bine să nu mai existe snobi care aleargă cu limba scoasă la orice spectacol venit din Bucureşti şi nu vin, din principiu, la spectacolele din Galaţi, pentru că sînt din Galaţi.

MITICĂ IANCU: Să nu uităm că noi avem şi o misiune de onoare: de a dezvoltă activitatea teatrală şi în acele comune unde trupele bucureştene nu se duc. Sînt localităţi unde nu au călcat trupe de teatru de foarte mulţi ani, altele, unde noi avem stagione permanentă. Condiţiile de prezentare a unui spectacol la sate, le ştim: scene mici, săli îngheţate. Îi vezi pe oameni că stau ciorchine, mai ales pe acolo pe unde n-au suficiente bănci, stau ciorchine şi te ascultă mai puţin, unii mai fac şi gălăgie, mai discută. Asta ce înseamnă? Înseamnă bine. De ce? Pentru că asta e datoria noastră: astăzi spectatorul şopteşte mai mult, miine sau la anul va discuta mai puţin, iar peste nu ştiu cîţi ani, şi acest spectator va sta liniştit în sala de spectacole şi ne va asculta cu mai multă plăcere şi mai mult interes.

MIHAI MIHAIL: Ceea ce este important, în acest an 1980: teatrul nostru are un repertoriu greu; avem de realizat *Domnişoara Nastasia*, *Cezar şi Cleopatra*, *Trei gemeni veneţieni*, *Decebal*, la care se adaugă *Iluzie optică* de Dumitru Solomon şi alte piese. Acest repertoriu variat va situa trupa noastră pe o treaptă calitativ superioară. Spectacolele vor întruni, sperăm, sufragiile publicului şi vor contribui la definirea profilului teatrului. Anul 1980 este pentru noi foarte dificil şi pentru că ne vom găsi în pragul celei de-a patra ediţii a Festivalului naţional de comedie, o ediţie deosebită, axată pe comedia contemporană, care — se ştie — este o treabă nişel mai complicată. Mă refer la comedia contemporană ca dramaturgie, nu ca artă a spectacolului.

PAUL TUTUNGIU: Cred că, deşi mai erau multe lucruri de spus, masa rotundă a atins o serie de probleme importante, dintre care unele, cu siguranţă, vor stîrni interesul forurilor culturale.

Se înţelege că spaţiul nu ne va permite să publicăm stenograma completă.

Vă mulţumesc pentru faptul că aţi discutat deschis, la obiect; să sperăm că această discuţie va marca un moment în activitatea dumneavoastră.